

Men atter var Lykken ham huld. Ikke mange Dage efter skete der noget, der ikke alene fik ham til at glemme den bratte Udstødelse af Kærlighedens Paradis, men næsten tog sig ud som selve Skæbnegudens opmuntrende Vink til ham — en Belønning for hans Standhaftighed. Havde han længe ligget og kæmpet i Dødvande og biet paa en gunstig Vind for sin Eventyrsejlsads gennem Livet, saa rejste der sig i det hele nu en Storm af Begivenheder omkring ham, der bar ham ud paa det aabne Hav.

*

*

*

Allerede for noget siden var han naaet saa vidt med Arbejdet paa sit Projekt, at han havde ment igen at turde forelægge en Avtoritet det til Bedømmelse. Han havde dennegang henvendt sig til Formanden for Ingeniørforeningen, en pensioneret Ingeniørroberst, hvem han oftere havde hørt omtale som en fordomsfri Mand og en indsigtsfuld Tekniker, der sad inde med betydelig Indflydelse og blandt andet var Hovedredaktør af Foreningens meget ansete Maanedsskrift. Per havde sendt ham sine Oversigtsplaner tilligemed et Brev, undertegnet „P. Sidenius, Ingeniør“, hvori han havde givet en sammentrængt Fremstilling af sine forskellige Ideer og frimodig udtalt Haabet om, at Obersten vilde erkende de fremsatte Tankers Betydning og anbefale dem til Offentliggørelse i Maanedsskriftet.

I et Par Uger havde han gaaet og ventet paa Svar, og han havde tilsidst opgivet Haabet om overhovedet at faa noget. Men nu var det, at